

הנהגתו. ויל' שהו משמעות קרבן שלמים, יהודי מזכיר אותו בנדבה מתוך היותו מרוצה מהנהגתו הבורא, ועל זה נאמר שעשיטים שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, יהודי מרוצה מהנהגתו הש"ית והש"ת מרוצה מהנהגתו של היהודי. ولكن חביב קרבן שלמים לפני הקב"ה יותר מכל הקרבות נאמר בו אשר יקריב לה', כי הוא מביא שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, יהודי מרגיש שכל מה שהקב"ה עושה עמו כלו אך טוב וחסד למרות שאינו מבין זאת, ואז גם הקב"ה מקבל אותו איך שהוא מתנהג.

וע"כ עניין השלום קשור במיווח לשבת, כי מציאות השבת מסוגלת להכרה בחסד הש"ית וטבו, ממש"ג מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולומר לשם עליון להגיד בברוך חסיך וגוי, שמזמור זה קאי על לעתיד לבא אך מרמו הוא גם על שבת, שבבא השבת מרגיש יהודי כי טוב להודות לה' ולומר לשם עליון להגיד בברוך חסיך, מתוך שהוא נוכח לראות את כל חסדי ה', וכמו שאומרים בתפלת רבנן כל העולמים בלילה שבת, מודה אני לפניך ה' אלקי וא' אבותי על כל החסיד אשר עשית עמידי ואשר אתה עתיד לעשות עמי וכו'. וזה העובדה של היהודי בשבת להרגיש שטوب להודות לה', ולכך השבת היא במדרגת שלום, שעשויה שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, בבח"י קרבן שלמים החביב מכל הקרבות לפי שעושים שלום בין ישראל לאביהם שבשמים.

ועוד עניינים רבים המונה שם בנוגע לגודל השלום, ומה"ט מצינו במיוחד את עניין השלום בקשר לשבת, כדאיתא בזורה"ק (ח"ג קעו): דשלום הוא שבת דאיו שלמא דעתאי וחתאי, ובתפלת ליל שבת חותמין בהשכיבנו, ופרוש עליינו סוכת שלום בא"י הפורש סוכת שלום לנו ועל כל עמו ישראל ועל ירושלים, ומהאר"י ה'ק' איתא שככינisto לביתו בלילה שבת צדריך לומר בקול רם שבת שלום ומברוך, שמלך פנוי שענין השלום קשור במיווח לשבת, והיינו מה הנראה שענין השלום הוא בח"י אם כבניהם, ובימות החול ישראל עבדתם לה' בבח"י עבדים ורק בשבת הם בבח"י בנים, ע"כ שבת יהיה שלום, שכל נתיבותיה שלום להביא שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, וכך שנאמר בקרבן שלמים.

ובעוד אופן יש לבאר עניין קרבן שלמים החביב יותר מכל הקרבות ועוזה שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, ע"פ המובא בתורת אבות, שבאם יהודי מרוצה מהנהגתו הבורא בכל אופן שהקב"ה מתנהג עמו, מדה נגד מדה מקבל גם הקב"ה את הנהגתו הוא בכל אופן שמתנהג. מדה זו היא עיקר העבודות, שהפוגם הגדול ביותר כאשר יהודי אינו מרוצה מהנהגתו הבורא, ועובדתו של יהודי היא להיות מרוצה מהש"ית והנהגתו. כמו שאמר הרה"ק מאפטא זי"ע שתכלית הבראה היא שייהודי יהיה מרוצה מהנהגתו הבורא, ואז זוכה שהקב"ה מרוצה

ופתח אהל מועד תשבעת ימים וليلת שבת יומם

זה פרישת שבעה, כדרך שהיא במילואים שהיה צרייכם פרישת שבעה קודם הקמת המשכן. והענין, דהנה הקב"ה בחר בישראל שייהו עם סגולה וגוי קדוש, ונתן להם את כל העזרה והאמצעים לסייע להם שיוכלו למלא יעודם להיות עם סגולה וגוי קדוש. ולכך נתן להם את בית המקדש שענינו כמאה"כ ועשוי לי מקדש ושכنتי בתוכם, בתוכו לא נאמר אלא בתוכם בתוך כל אחד ואחד,

ומפתח אهل מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי מלואיכם כי שבעת ימים ימלא את ידכם, כאשר עשה ביום הוה צוה ה' לעשות לכפר עליהם, ופתח אهل מועד תשבו יומם וليلת שבת ימים וגוי. וחוז"ל (יומה ב.) דרשו בפסוק לעשות זה מעשה פרה לכפר וזה מעשה יום הכפורים, וללמוד שכחנוך גדול טעון פרישה שבעת ימים קודם יום הכפורים, וכן הכהן השורף את הפרה טעון לפני

וכל מה שנכלל בשבועת ימי הבניין כל ענייני העולם הכל בטל וمبוטל ואיןו תופס שום מקום אצלם. זה הכת לבטל אחזית הסט"א, ע"י ביטול כל ענייני העולם והנאותיו בהם הסט"א נאחז בכל בשבועת ימי הבניין.

עוד י"ל עניין בשבועת ימים, כי בשבועת ימים יש גם את יום השבת, וזאת כדי שתעביר עליהם שבת קדוש, שבונוסך לעצם הקדושה של פתח אهل מועד יהיה להם את כח הקדושה של ש"ק המסייע לייהודי בכל המזכבים. וכמאמיר מרכן הרה"ק מוקברין ז"ע, תחילת למקראי קודש, יהודיה הרוצה להיות נקרא אל הקדושה יתחיל משפט שהיא תחללה למקראי קודש. בשבועת מסוגל יהודיה לבטל עצמו להשי"ת, וכח התבטלות להשי"ת מה שמרגיש עצמו כאין ואפס, הוא כת קדושה המועיל לייהודי בכל מצב שהוא נמצא. ועוד שכותב בקדושת לוי בענייני ר"ה בלשון "ידעו שיום הכהנים אינו מכפר" עד שיבטל עצמו לגמרי להשי"ת כאין ובאפס, שהוא וכל אשר לו וכל חמתו הכל בטל וمبוטל להשי"ת. וכמ"כ הארת ש"ק היא ע"י כת ההתבטלות. כמאמיר הבעש"ט ה'ק' ז"ע על מאחזול' (כתובות קג:) מת בערב שבת סימן יפה לו, דקשה מה באו חז"ל למדונו, הרי אין זה בידי האדם, ופירש,ճכאשר יהודיה עומד בערב שבת ומתבונן שהנה הוא צרייך להכנס לאורה של שבת ומה שייקוט יש לו לשבת, עצתו שייהיה מות בערב שבת, שיבטל עצמו לגמרי כת, שאין בו כל ישות והוא בטל כאין ובאפס להשי"ת, וזה סימן יפה להכנס לקדושת השבת. כת אוrh הש"ק נותן אוrh ליהודי שייהיה מסוגל לבטל עצמו לגמרי להשי"ת כאין ובאפס בת"י ובхи' אלקים רוח נשברה. וגם אם אין יכול להגיע להתבטלות מתוך שפלות עצמו, יש לו דרך של התבטלות מתוך גודלות הבורא, שמתוך ראיית גודלות הבורא הרינו מרגיש מילא שהוא אין ואפס, וש"ק היא הזמן המסוגל לראות את גודלות הבורא ומתוך כך להתבטל כליל להשי"ת. וזה הציווי ומפתח אهل מועד לא יצאו בשבועת ימים, כדי שבתוך כך תעבור עליהם שבת, ויהיה להם את כח הקדושה של שבת שאין בה שלטון הסט"א. והוא ע"ד דעתך במשנת רבינו

שבית המקדש היה מכנים קדושה בכל יהודה באשר הוא שם. ובחר הקב"ה באהרן ובנוו להיות כלי כפירה שעל ידם סלית העון נתת. וזכה אותם ומפתח אهل מועד לא יצאו בשבועת ימים, כי אهل מועד הוא מקור הקדושה, מקום המושל של שלטון הסט"א, והוא הכהנים צריכים הכהנה של ופתח אهل מועד בשבועת ימים, לספגו בתוכם את קדושת אهل מועד בבח"י קדושה על קדושה, כדי שיוכלו להשפייע קדושה בישראל. כי לגודל קדושת בית המקדש והכהנים שהוא מקור הקדושה לישראל, הרי זה לעומת זאת זה עשה א' שיש התגברות הסט"א והחיזונים אשר רוצים מאד להיאחז בקדושה. ולכך צוה הקב"ה שישבו בשבועת ימים וליליה באهل מועד במקומם מקור הקדושה שאינו בו כלל שלטון הסט"א, להוטף קדושה על קדושתם כדי לבטל אתויות החיזונים. ונרמו בפתח אهل מועד, שמשם יוצאה הארץ וקדושת אهل מועד לכל העולם. ונאמר הציווי ב', פעמים, ומפתח אهل מועד לא יצאו בשבועת ימים, בסור מרע, ופתח אهل מועד תשבו בשבועת ימים, בעשה טוב.

וממשמעות הציווי ופתח אهل מועד תשבו בשבועת ימים ולא תמותו, שם אך יצאו מפתח אهل מועד ולא ישבו שם ימotto רח"ל, אף שאין זה חטא מעשי בפועל, משומ שבועה תלויה כל כח השמירה והקדושה העילאית לישראל להיותם עם סגוליה וגוי קדוש, ואם יצאו ותחסרו להם השמירה הזאת אווי תמותו רח"ל. וזה גם עניין לעשות זה מעשה פרה לכפר זה מעשה יום הכהנים, שהכחן גדול טרם נגיטתו לפני ולפניהם ביהוכ"פ צרייך הכהנה של בשבועת ימים באهل מועד להיות ראוי לקדושה זו. וכן מעשה הפרה הוא כת קדושה גדול של תורה ישראל נמשכת על ידו, וע"כ הסט"א מתגברת מאד להיאחז בזאת, ולכך צרייך הכהן השורף את הפרה את הכהנה של שבעת ימים באهل מועד.

ושבעת ימים עניינים כנגד שבעת ימי הבניין, אשר כל ענייני העולם נכללים בשבועת ימי הבניין, והיינו שיבטלו בכיטול גמור את כל ענייני העולם להשי"ת, ששבעת ימים הם יושבים פתח אهل מועד במקומות הקדושים שהוא קדש הקדשים של העולם,

בשלום. ובכלל זה הם הזמנים הקדושים הבעל' ובהם שלושים הימים קודם תג הפטה, שכתוב בתסder לאברהם הקדמון, שביהם יוצא יהודי בכל יום חלך אחד משלשים מהיכלות הטומאה, והכל כדי שייהי ראוי ומוכן להארה של פטת. ושלשים יום אלו תחולתם בפורים, שהוא זמן מחיית עמלק הרע של העולם, והיסוד הראשון הוא זכור את אשר עשה לך עמלק, מה עשה מך, זו התחללה שיהודי מתחילה להתרומם בסור מרע. ואח"כ באים ל' יום שביהם מוציאים יהודי מכל היכלות הטומאה עד יציאת מצרים. ואח"כ מתחלים מ"ט ימי הספרה, שהכל כננה לקבלת התורה. הקב"ה נותן ליהודי הארות, ונונן לו כל האפשרויות זומניים גדולים העוזרים לו שיוכן להשתחרר מכבלי העוה"ז, וכמו שאמר מרכז מקובرين ז"ע: וואס פאר אליכטיקע וועטלט, וואס פאר איזט וועטלט פאר די וואס ליגן נישט אין איה. יהודי צרייך לדצות ולהתפשט דרכיהם לנצל את כל העוזרה מקודש שנייתן לו מהקב"ה למען יוכל להגיע למדרגות הגבות ביוטר, ומהר אהוב כי בא מועד.

אליעזר פרשה כ', גדולה היא השבת שאין התקינוק נמול ואין קרבן קרב עד שתעבור עליהם שבת תחילתה, ואין כהן גדול נכנס לעובדה אחר משיחתו עד שתעבור עליו השבת שנאמר שבעת ימים ילבשם הכהן וכו'.

כל מציאות בית המקדש על כל כליו וכל פרטיו העבודות שנעשו בו, היה כדי לשומר על ישראל ולקדשם. שהتورה כתובת כל פרט ופרט מהמשכן, ואין אלו מבינים כלל לשם כתבה התורה כל זאת, שהכל רוזין דאוריתא, אבל כולם שמירה הם לישראל בכל עניינם, שמירה לכלל ושמירה לפרט שיוכלו להגעה ליעודם להיות עם סגולה וגוי קדוש. וכן כל עבדות ביהם ק היינו לסייע לישראל ולהכenis בהם קדושה בכל אבריהם. וגם את הציווי ומפתח אוהל מועד לא תצאו שבעת ימים לפני הקמת המשכן, נתן הקב"ה ב כדי להוסיף קדושה על קדושה. הקב"ה נותן ליהודי כוחות גדולים ויעילאים למן יכול לעبور את העוה"ז עולם החשך, עולם שיצח"ר מתגבר בו על כל צעד וועלט. וכל פרט ופרט הכתוב בתורה הוא סעד ליהודי שיוכן לעبور את העולם

שミニ

ראשות לשכון שכינה בישראל

שנתחדרשו ביום זהה יום הקמת המשכן, ואילו ראשון למעשה בראשית הוא עוד מתחילת הבריאה, ומה ענינו אצל כל שאר הדברים שנתחדרשו ביום הקמת המשכן.

ויל ע"פ מד"א בספה"ק קדושת לוי (בדירוש לפסח ד"ה מאמר הגמ'), בביור מחלוקת ר"י ור"א

ברש"י עה"פ ויהי ביום השmini, שmini למלואים הוא ר"ח ניסן שהוקם המשכן בו ביום, ונintel עשרה עטרות השנהיות בסדר עולם, והן ראשונות למעשה בראשית, לחדים, לנשיים, לבנותה, לעובודה, לירידת האש, לאכילת קדשים, לאיסור הבמות, לשכון שכינה בישראל, לברך את ישראל. ולכארה יש להבין דהרי כל העטרות הם דברים